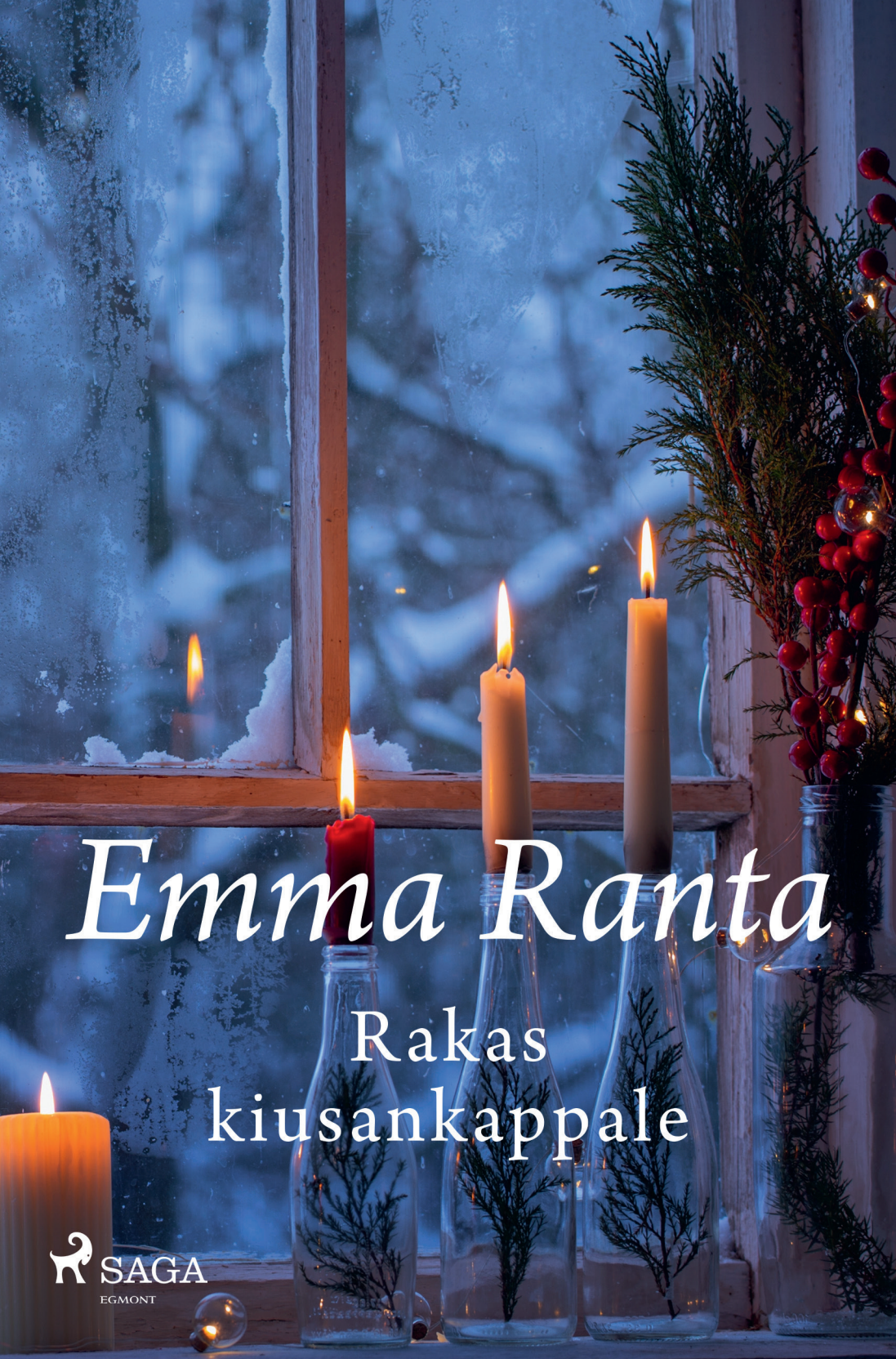

Emma Ranta

Rakas
kiusankappale

Emma Ranta

Rakas kiusankappale

SAGA Egmont

Rakas kiusankappale

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2020, 2025 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727300092

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Saga Egmont, Vognmagergade 11, 2 DK-1120 Copenhagen

Huono lääkäri?

– Missä äiti on? Vilma kysyi ja kurkisti keittiöön.

Se oli tyhjä, ja näytti siltä, ettei siellä ollut tänään tehty ruokaa. Aamupalan tiskit lojuivat pöydällä, raollaan oleva alakaappi paljasti pursuavan roskapussin. Keittiön verho roikkui osittain irronneena aivan kuin asunnossa olisi asunut apina, joka killui päivät pitkät seinillä. Miten näin saattoi elää!

– Mietipä sitä! Sohvi tuhahti. – Jos olisit tullut lähimarketin kautta, ei tarvitsisi kysyä.

– No niinpä tietysti, Vilma huokaisi.

– Ei tarvitse olla järjen jättiläinen tajutakseen, että siellä hän tämän illan on. Tänään on hänen tilipäivänsä.

– Just.

Vilma rysähti istumaan keittiön pöydän ääreen, kun oli ensin varmistanut, ettei tuolilla ollut ruokatahroja tai likaisia alushousuja. Äidistä oli tullut oudon homssuinen, Sohvi oli ikävä kyllä ollut sellainen koko ikänsä. Nytkin siskon jalassa oli lököt-

tävät verkkarit, joissa oli suuria tahroja. Olisi luullut 17-vuotiaan osaavan käyttää pesukonetta.

– Äiti on muutenkin ollut viime aikoina taas tosi outo, Sohvi sanoi.

– Siis millä tavalla outo? Vilma kysyi.

Teini-ikäinen tyttö saattoi pitää lähes kuusikymppistä äitiään outona, vaikka tämä olisi ollut ihan tavallinen. Tuossa iässä ajatusmaailmat eivät kohdanneet normaaleissakaan perheissä.

– Kaikilla tavoilla outo! Äiti joko nukkuu tai huutaa, mikään ei ole koskaan hyvin. Jääkaapissa ei ole edes ruokaa.

– Voisit käydä itsekin kaupassa, Vilma ehdotti.

Hän oli antanut Sohville vähän väliä rahaa, joten jos sisko näki nälkää, se johtui omasta saamattomuudesta.

– Siis haloo, eikö se ole äidin homma! Mitä hyötyä ihmiselle on äidistä, jos se äiti ei tee mitään muuta kuin törsää rahaa peli-automaatteihin ja käy välillä kotona nukkumassa.

– Äiti nyt kuitenkin käy töissä, Vilma yritti rauhoitella.

Hän oli huolissaan, ihan hirveästi huolissaan. Hän oli kuitenkin päättänyt, ettei menettäisi yöuniaa niin kauan kuin äiti pysyisi edes jollain tavalla kiinni arjen syrjässä. Jos äidiltä menisi työpaikka, peli olisi menetetty.

– Minä en jaksa enää asua sellaisen pösilön kanssa!

– Tästähän on ollut puhetta ennenkin, Vilma muistutti ja yritti pysyä rauhallisena, vaikka Sohvin itsesääliä uhkuva valitus rai-vostutti häntä.

Oli tietysti totta, ettei pikkusisko ollut vielä ihan aikuinen, mutta muutaman kuukauden kuluttua olisi, ainakin virallisissa yhteyksissä. – Olen ehdottanut, että hommataan sinulle oma kämpä, jossa saat olla rauhassa. Kun äidin tilanne on mikä on,

saat varmasti kaikenlaisia tukia niin, että pärjää. Ja minä tietenkin autan.

– Ja äiti jätettäisiin kokonaan yksin, niinkö? Ei uskoisi, että hän on sinunkin äitisi, niin vähän tämä homma tuntuu sinua kiinnostavan.

– Kun minä en pysty tämän parempaan! Vilma parahti. – En voi sitoa aikuista ihmistä kiinni pöydänjalkaan ja määrätä, että pysyt siinä. Äidillä on ongelmia, mutta silti hänellä on oikeus määrätä omista asioistaan. Ei kukaan voi puuttua hänen tekemiinsä kuin korkeintaan tarjoamalla apua.

– Entä jos hän on sairas? Luin jostain, että joillekin tulee dementia tai jokin sellainen jo ennen vanhuutta.

Oli Vilmakin sitä ajatellut. Toisaalta koululla kai olisi puututtu asiaan, jos äidistä olisi tullut aivan jauhöpäinen. Siitä päätellen, että tämä selviytyi villien yläastelaisten kanssa, tämän oli pakko olla kutakuinkin järjissään. Ei äiti olisi muuten jaksanut tsempata koko ajan, päivästä toiseen, viikosta ja vuodesta seuraavaan.

– Hänen kannattaisi varmaan mennä lääkäriin, mutta miten hänet saa vakuutettua siitä, onkin sitten toinen juttu, Vilma sanoi mietteläänä.

– Sinähän olet lääkäri! Sohvi penäsi.

– Niin olen, mutta tässä tapauksessa minusta ei taida olla apua.

– Sinä olet kyllä paskin lääkäri koko maailmassa, Sohvi julisti.

– Et pysty auttamaan edes omaa äitiäsi!

– On olemassa ammattilaisia, jotka ovat perehtyneet peliriippuvaisuuteen ja kaikkeen sellaiseen, mutta minä en valitettavasti ole perehtynyt niihin juttuihin.

– No mikset ole! Äidillä on ollut ongelmia jo vaikka miten pit-

kään. Jos vähänkään ajattelisit muuta kuin itseäsi, olisit opiskellut jotain sellaista, mistä olisi hyötyä hänelle.

Vilma ymmärsi turhautuneen Sohvin syytökset, mutta samalla ne raivostuttivat häntä. Eivät lääkäritkään sentään mihin tahansa pystyneet! Työpaikallakin tuli aina välillä eteen tilanteita, joissa Vilmalta vaadittiin liikoja. Joidenkin omaisten oli vaikea ymmärtää sitä, että ennen pitkää ihmisen aika vain tuli täyteen.

– Minä olen töissä vanhusten parissa, ja äitihän ei vielä ole vanha, hän yritti selittää. – Lupaam puhua hänen kanssaan heti kun vain tapaam hänet.

– En kyllä usko, että siitä on mitään hyötyä, hänen oli pakko vielä tunnustaa.

– Niin kai, kun et osaa! Haluat päästä elämässä mahdollisimman helpolla, ja sen takia olet valinnut tehdä töitä vanhusten kanssa, Sohvi syytti. – Eipähän tarvitse osata juuri mitään, kun ne ihmiset joka tapauksessa kuolevat kohta. Sen kuin vain kirjoittaa lääkereseptejä ja kerää rahat, siinä se! Eikä ole niin väliä, mitä lääkkeitä määrää, sillä virheethän peittyvät joka tapauksessa mullan alle. Kuka niitä ikäloppuja ihmisiä kaipaa!

– Monikin, Vilma hymähti. – Vaikka vanhuksen kuolema ei ehkä tule kenellekään yllätyksenä, järkytys se on aina.

Vilma oli puhuessaan napannut roskapussin kaapista ja painanut sen sisältöä linttaan saadakseen sen solmittua kiinni. Hän huomasi kaapissa olevat tyhjät pullot, kun oli sulkemassa ovea. Tämäkin vielä!

– Onko äiti juonut viime aikoina?

– Hitostako minä tiedän, en minä vahdi koko ajan hänen tekemisistään. Mutta sen voit uskoa, että minun jäljiltäni nuo pullot eivät ole, Sohvi tuhahti. – Jos juon, se ei todellakaan tapahdu täällä kotona äidin seurassa.

– Toivottavasti ei ainakaan kovin suuressa mittakaavassa myöskään missään muualla, Vilma hymähti. – Äidin kanssa on vaikeaa, mutta ongelmat eivät katoa ainakaan sillä, että pistät omankin elämäsi ranttaliksi.

– Kiitos vain oppitunnista, Sohvi murahti. – Lohduttaa ihan perkeleesti kuunnella, miten sinun kaltaisesi kermaperse saarnaa.

– Minäkin olen joskus ollut sinun iässäsi, eikä elämä todellaan ollut silloinkaan helppoa.

Sen Vilma jätti mainitsematta, että vaikeudet olivat alkaneet sen jälkeen, kun pikkusiskon isä oli tullut kuvioihin. Siihen saakka heillä oli äidin kanssa mennyt ihan hyvin. Se, ettei hänellä ollut isää, oli tietenkin tuonut omat varjonsa elämään, mutta mitään muuta häneltä ei sitten ollutkaan puuttunut.

Vilma oli ollut 12-vuotias, kun äiti oli tavannut Keijon, ja aika pian Sohvi oli jo ollut tulossa. Keijo oli muuttanut heille, vaikka Vilma oli rukoillut iltaisin peiton alla, että mies häipyisi sinne, missä pippuri kasvoi. Häntä ällötti vieläkin ajatella, miten äiti oli paaponut ja passannut miestä kuin jotain kadoksissa ollutta unelmien prinssiä. Vilma ei vielä vuosien jälkeenkään voinut ymmärtää, mikä oli saanut järkineen haksahduttaa moiseen turjakkeeseen. Äidin äänikin oli muuttunut äitelän hunajaiseksi aina kun Keijo oli ollut kuuloetäisyydellä, ja mieshän oli aina.

Vilma tietenkin rakasti siskoaan eikä osannut kuvitella elämänsä ilman tätä. Äiti olisi kuitenkin voinut valita siskon isäksi toisenlaisen miehen, sellaisen jota heidän ei olisi tarvinnut pelätä. Ehkä jokin oli naksahduttanut äidin päässä sillä kerralla, kun Keijo oli hakannut hänet sairaalakuntoon. Sen jälkeen mikään ei ollut enää ollut senkään vertaa ennallaan kuin siihen asti.

Vilma vihasi Keijoa, muttei voinut sanoa sitä ääneen, koska kaikesta huolimatta mies oli Sohvin isä.

– Jos sinusta tuntuu pahalta olla täällä odottamassa, milloin äiti tulee kotiin ja missä kunnossa, voit mennä minun kämpilleni, Vilma keksi ja alkoi kaivaa laukkuaan antaakseen siskolle vara-avaimensa. – Tulen itse kotiin vasta sunnuntai-iltana.

– Toisilla sitä on varaa viettää viikonloppulomia! Sohvi tuhahti.

– Sinullakin on sitten, kun olet päässyt tähän pisteeseen. Voit uskoa, etten itsekään päässyt 17-vuotiaana kavereiden mökkejä pitemmälle. No, otatko tämän avaimen?

– En ota. Minun on huolehdittava äidistä, sillä eivät kaikki voi vain paeta vastuutaan.

– Tämä selvä, Vilma tuiskahti.

Jos sisko ajatteli noin, mikäpä hän oli tämän mielipiteisiin puuttumaan. Vuoden kuluttuahan Sohvi joka tapauksessa olisi joutunut lukion viimeisellä, ja kirjoitusten jälkeen lähtisi luultavasti jonnekin muualle opiskelemaan. Sen jälkeen äidin olisi katsottava totuutta silmiin, sillä enää samassa taloudessa ei olisi ketään toista katsomassa hänen peräänsä.

– Minne sinä olet tällä kertaa menossa, Berliiniinkö, tai ehkä ihan vain Tallinnaan tällä kertaa? Sohvi muisti ihmeen hyvin, missä kaikkialla Vilma oli käynyt, vaikka reissuista oli jo aikaa. Kesäloman jälkeen tämä ei ollut käynyt ulkomailla edes kääntymässä.

– Ihan vain Talvisjärvelle olen menossa, Vilma naurahti.

– Mikä se on?

– Sellainen mökkikylä sadan kilometrin päässä. Mökkejä järven rannalla, kalaisan järven, hän täsmensi.

– Eli Severi tulee mukaan?

– Jo vain. En minä yksin lähtisi keskelle korpea ainakaan tähän vuodenaikaan, kun ulkona on pimeää, ja sillä suunnalla kuu-

lemma jo luntakin. Kun Severi kertoi reissusta, ajattelin ensin, että jään kotiin, mutta muutin sitten kuitenkin mieltäni. Luonnon keskellä oleminen rauhoittaa mieltä, ja kun Severi on joka tapauksessa suurimman osan ajasta järvellä, saan kaikessa rauhassa lukea kirjoja, katsella televisiota ja kutoa villapaitaa. Ajatus tuntuu aika houkuttelevalta.

– Ellei karhu tai susi tule ja pistele sinua suihin!

– Karhut taitavat olla jo talviunilla, eivätkä sudetkaan tiemmä osaa tulla ihmisasumuksiin ruokaa etsimään, Vilma nauroi. – Ja yöaikaanhan minulla on turvamies vierelläni. Sinne tulee Severin kavereitakin, mutta he ovat eri mökeissä.

– Eli romantiikkaa luvassa.

Sohvi näytti jo leppyneeltä, ja Vilma lupasi mielessään viedä siskon seuraavalla viikolla jonnekin syömään. He saisivat jutella rauhassa ja puida äidinkin asioita, vaikka tuskin ne puhumisesta miksikään muuttuisivat.

– En edes tiennyt, että tähän aikaan vuodestakin voi kalastaa, Sohvi ihmetteli.

– Minunkin ensimmäinen kysymykseni oli, että mitä ihmeen kalaa näin marraskuussa tulee, mutta tämä on kait ihan hyvää aikaa kalastajalle. Ahvenet kuulemma kerääntyvät monttuihin ja syviin salmiin, ja isoja haukia voi saada ihan kaislikon laidasta, niin Severi minulle selitti.

– En voi millään uskoa, että haksahdit sellaiseen kalastaja-Eemeliin. Eihän meillä edes ollut koskaan kalaa ruokana.

– Ei tainnut olla varaa ostaa tuoretta kalaa kaupasta, mutta nyt kun Severin myötä olen syönyt kalaa useammin, olen alkanut pitää siitä. Nyt on hyvä saada vähän kalaa pakastimeen, sillä kun järvet kohta jäätyvät, kalastukseen tulee väkisinkin taukoa, kunnes sitten kevätpuolella taas pääsee pilkille.

Severi oli oppinut kalastusharrastuksen isoisältään, jonka luona oli lapsena viettänyt kesiä. Vilma oli melkoisesti yllättynyt, kun mies oli kolmansilla treffeillä alkanut puhua kaloista. Miehen tyylikäs ulkomuoto ei antanut ymmärtää, että tämä olisi harrastanut jotain niin luonnonläheistä. Tosin kun Vilma oli kuullut, miten paljon rahaa miehen kalastusvehkeissä oli, hän oli ymmärtänyt jo paljon paremmin. Kalastus oli välineurheilua siinä missä golf tai laskettelukin.

Vilma vilkaisi kelloa. Severi oli luvannut ajaa tämän kautta ja noukkia hänet kyytiinsä tasan kuudelta. Lähikauppa, jonka automaateilla äiti luultavasti oli parhaillaan pelaamassa, oli korttelin päässä. Entä jos hän kävisi äidin juttusilla ennen Severin tuloa? Mutta mitä hän sanoisi ja mitä tekisi ilman että äiti suuttuisi? Ei hän voisi raahata äitiä väkisin kotiin ja jotenkin estää, ettei tämä lähtisi uudelleen ulos. Niin ei vain voinut tehdä.

Hän ei ehtinyt päättää mitään, kun puhelimeen kilahti viesti.

– No nyt Severi jo odottaa minua, vaikka tasasta oli puhe. Se mies on oikea hätähousu, Vilma huokaisi.

– Aiotko sinä naimisiin hänen kanssaan?

– Herranen aika, ei siitä ole ollut mitään puhetta. Emmehän me vielä edes asu yhdessä ainakaan virallisesti.

Vilman oli tunnustettava, että sitä hanketta oli hidastanut se, että hän halusi Sohville jonkin paikan, jonne tämä voisi milloin tahansa tulla, jos tarve vaati. Severi ei olisi sitä ymmärtänyt, eikä Sohvikaan olisi tullut, jos olisi tiennyt Severin olevan paikalla. Sohvi oli joskus haukkunut Severiä naurettavaksi pelleksi, mutta Vilmalle ei ollut selvinnyt, mihin arvio perustui. Luultavasti selaista miestä ei ollut olemassakaan, joka olisi saanut siskon sanomaan jotain myönteistä.

Talvi täynnä tunnemyrskyjä ja kohtalon ohjausta.

Lääkärinä työskentelevän Vilman perheessä ei ole kaikki kunnossa – Vilman äiti on päässyt eroon huonosta miehestä mutta jäänyt koukkuun uhkapeleihin. Uupunut Vilma päättää lähteä selvittämään ajatuksiaan luonnon helmaan. Vuosisadan talvimyrsky osuessa kohdalle hän joutuu kuitenkin pelastautumaan tuntemattoman miehen mökkiin.

Aleksiksi esittäytyvä mies on varsinainen äkäpussi, eikä Vilma aio muistella myrsky-yötä lämmöllä. Palatessaan arkeen hän kuitenkin huomaa, että työn ja kotihuolten lisäksi mielessä pyörii auttamatta myös Aleksii...

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.